LIBRIS | We know books

Eleanor H. Porter

Pollyanna

Traducere și adaptare din engleză:
Alexandra Fenoghen

Editura ARC

LIBRIS | We know books

Cuprins

Capitolul 1
Miss Polly 5
Capitolul 2
Moş Tom şi Nancy 10
Capitolul 3
Soseşte Pollyanna 14
Capitolul 4
Odăiţa de la mansardă 23
Capitolul 5
Jocul 33
Capitolul 6
Despre datorie 39
Capitolul 7
Pollyanna şi pedepsele 48
Capitolul 8
Pollyanna merge în vizită ... 54
Capitolul 9
În care se povesteşte despre Om 63
Capitolul 10
O surpriză pentru doamna Snow 67
Capitolul 11
În care apare Jimmy 75
Capitolul 12
În faţa doamnelor de la Asistenţa Socială 84
Capitolul 13
În pădurea Pendleton 87
Capitolul 14
Din nou despre piftia de viţel 92
Capitolul 15
Doctorul Chilton 96
Capitolul 16
Despre un trandafir roşu şi un şal de dantelă 103

LIBRIS | We know books

Capitolul 17
„Ca în cărți" 108
Capitolul 18
Prismele 111
Capitolul 19
Care este oarecum surprinzător 115
Capitolul 20
Care e și mai surprinzător .. 118
Capitolul 21
O problemă rezolvată 122
Capitolul 22
Accidentul 128
Capitolul 23
John Pendleton 132
Capitolul 24
Jocul așteptării 138
Capitolul 25
O ușă întredeschisă 140
Capitolul 26
Două vizite 143
Capitolul 27
„Jocul" și jucătorii lui 148
Capitolul 28
Printr-o fereastră deschisă .. 155
Capitolul 29
Jimmy preia cârma 159
Capitolul 30
Unchiul cel nou 162
Capitolul 31
Scrisoare de la Pollyanna 164

Imprimat în Turcia.

LIBRIS | We know books

Capitolul 1

Miss Polly

Într-o dimineață de iunie, miss Polly Harrington intră în bucătărie cam grăbită. Ea nu se grăbea niciodată și se mândrea cu firea sa calmă. Dar în ziua aceea era într-adevăr grăbită.

Nancy, care spăla vasele, o privi uimită. Fata lucra în bucătăria lui miss Polly de doar două luni, dar de-acum știa foarte bine că, de obicei, stăpâna ei nu se grăbește.

– Nancy!

– Da, doamnă. Nancy răspunse veselă, continuând să șteargă oala pe care o ținea în mâini.

– Nancy, îi spuse miss Polly cu asprime, vreau să lași treaba și să mă asculți când vorbesc cu tine.

– Da, doamnă, bâigui Nancy, roșind, și lăsă oala în grabă. Dar azi-dimineață mi-ați spus să mă grăbesc cu spălatul vaselor.

– Ajunge, Nancy, se încruntă miss Polly. Nu vreau explicații. Fii atentă la ce-ți spun.

LIBRIS We know books

– Da, doamnă. Nancy își înăbuși un oftat. Se întrebă în sinea ei dacă va reuși vreodată să o mulțumească pe această femeie. Fata lucra pentru prima dată în casa cuiva, pentru că mama ei, văduvă, se îmbolnăvise, și Nancy mai avea trei frați mai mici. A fost nevoită să caute de lucru ca să-și ajute familia și s-a bucurat când a găsit o slujbă la bucătărie în casa cea mare de pe deal, la câteva mile distanță de satul ei. Nancy auzise înainte despre miss Polly, stăpâna fermei Harrington, una dintre cele mai bogate persoane din oraș. Acum, două luni mai târziu, știa că miss Polly este o femeie aspră și severă, care se încrunta ori de câte ori cădea un cuțit pe jos sau se trântea o ușă, dar nu zâmbea niciodată, chiar dacă ușile și cuțitele nu făceau zgomot.

– După ce-ți termini treaba, Nancy, spuse miss Polly, să faci curat în odăița din capătul scării ce duce în pod și să pregătești patul pliant. Cutiile și cuferele din cameră să le duci în pod, apoi mătură și șterge praful.

Miss Polly ezită puțin, apoi continuă:

– Trebuie să-ți spun că nepoata mea, domnișoara Pollyanna Whittier, va veni să locuiască cu mine. Are unsprezece ani și aceea va fi camera ei.

– O fetiță vine să locuiască aici, miss Harrington? Ah, ce bucurie! exclamă Nancy, gândindu-se la frații ei mai mici.

– Bucurie? Eu n-aș folosi cuvântul acesta, replică sec miss Polly. În orice caz, încerc să fac cum e mai bine. Cred că sunt o femeie bună și-mi cunosc datoria.

Nancy roși din nou.

– Bineînțeles, doamnă. Mă gândeam doar că o fetiță v-ar mai înveseli, se bâlbâi ea.

LIBRIS | We know books Miss Polly

– Mulțumesc, răspunse sec stăpâna. Totuși nu cred că am nevoie de așa ceva.

– Dar cu siguranță vă bucurați de venirea nepoatei dumneavoastră, îndrăzni să mai spună Nancy, care simțea că trebuie să pregătească o primire mai călduroasă micuței rămase singură pe lume.

– Nancy, nu văd niciun motiv de bucurie pentru că din întâmplare am avut o soră care s-a măritat din prostie și a făcut și copii, de parcă nu sunt destui pe lume. Nu văd de ce ar trebui să doresc să am eu grijă de ei. Dar, cum am mai spus, îmi cunosc datoria. Ai grijă să deretici bine pe la colțuri, Nancy, mai spuse miss Polly și ieși din bucătărie.

– Da, doamnă, oftă Nancy și continuă să spele vasele.

În camera sa, miss Polly reciti scrisoarea primită cu două zile în urmă dintr-un orășel îndepărtat din vest, care se dovedise a fi o surpriză atât de neplăcută pentru ea.

„Stimată doamnă,

Cu regret vă aduc la cunoștință că reverendul John Whittier a încetat din viață acum două săptămâni, lăsând-o orfană pe fiica sa de unsprezece ani. În urma sa au rămas doar câteva cărți, deoarece, după cum știți, era pastorul unei bisericuțe misionare și avea un salariu extrem de modest.

Înțeleg că reverendul era soțul regretatei dvs. surori, dar el mi-a dat de înțeles că relațiile dintre familii nu erau tocmai bune. Cu toate acestea, s-a gândit că, de dragul surorii dvs., ați putea fi de acord să primiți copilul și să-l creșteți în calitate de rudă. Acesta este motivul pentru care vă scriu.

LIBRIS We know books

Când veți primi această scrisoare, fetița va fi gata de plecare. În cazul în care sunteți de acord să o primiți, v-am fi recunoscători dacă ne-ați răspunde imediat, pentru că o familie de aici pleacă în curând spre est și ar lua-o pe fetiță cu ei până la Boston, iar de acolo ar așeza-o în trenul spre Beldingsville. Vă vom anunța în ce zi și cu ce tren va sosi Pollyanna.

În speranța unui răspuns favorabil,
rămân al dvs. cu respect,
Jeremiah O. White."

Miss Polly se încruntă, împături scrisoarea și o puse înapoi în plic. Răspunsul afirmativ îl trimisese cu o zi înainte, da, desigur, va lua fetița. Își cunoștea foarte bine datoria, oricât de neplăcută ar fi.

Ținând scrisoarea în mâini, își aminti de sora sa Jennie, mama acestui copil, care la douăzeci de ani ținuse morțiș să se mărite cu tânărul misionar, cu toate că familia nu era de acord. Pe Jennie o mai ceruse de soție și un bărbat bogat, pe care îl preferase familia, dar nu și tânăra fată. Bărbatul cel bogat era mai în vârstă și avea mai mulți bani, în timp ce tânărul misionar nu avea decât capul plin de idealuri tinerești și entuziasm și o inimă plină de iubire. Jennie s-a căsătorit cu misionarul și a plecat cu el în sud. Atunci s-a produs ruptura. Miss Polly își amintea foarte bine toată povestea, deși pe atunci nu avea decât cincisprezece ani și era cea mai tânără dintre surori. Familia n-a mai vrut să aibă de-a face cu soția misionarului. O vreme Jennie le-a scris, și așa au aflat că pe ultimul copil îl botezase Pollyanna, în amintirea celor două surori, Polly și Anna. Ceilalți copii îi muriseră. Au fost ultimele vești de la

LIBRIS Miss Polly Weknow books

Jennie, iar câțiva ani mai târziu au aflat de moartea ei dintr-o scrisoare scurtă trimisă de misionar dintr-un orășel din vest.

Timpul n-a stat în loc nici pentru locuitorii conacului de pe deal. Miss Polly avea acum patruzeci de ani și era singură pe lume. Tatăl, mama și surorile ei muriseră. De ani de zile era singura stăpână a casei și a banilor rămași de la tatăl ei. Unii oameni o compătimeau sincer pentru viața singuratică și o sfătuiseră să găsească pe cineva care să locuiască împreună cu ea, dar miss Polly nu acceptase nici sfaturile, nici mila lor. Spunea că-i place singurătatea și că preferă viața liniștită. Dar acum... Miss Polly se ridică încruntată și cu buzele strânse. Era mulțumită, desigur, că este o femeie bună, că își cunoaște datoria și că are și destulă tărie de caracter să o ducă la îndeplinire. Dar... Pollyanna! Ce nume ridicol!

LIBRIS | We know books

Capitolul 2

Moș Tom și Nancy

În odăița de la mansardă, Nancy mătura și freca de zor, în special pe la colțuri.

– Dacă aș putea freca și prin cotloanele din sufletul ei! bombănea Nancy. Are mare nevoie de o curățenie generală! Auzi ce i-a trecut prin minte, s-o trimită pe sărmana copilă să stea în amărâta asta de odăiță, în care vara te coci, iar iarna mori de frig, când sunt atâtea camere goale în căsoiul ăsta! Copii de prisos, ce să spun! boscorodea Nancy storcând cârpa cu atâta furie, de-o dureau degetele. Cred că unii sunt acum mai de prisos decât copiii, zău așa!

O vreme, fata munci în liniște, iar când își termină treaba, privi cu dispreț cămăruța goală.

– E gata, cel puțin partea mea, oftă ea. Nu mai e murdărie aici, dar nici altceva. Sărmana copilă! Grozav loc pentru un copil orfan, care duce dorul casei părintești! mai spuse ea și ieși din ca-

meră, trântind ușa. Oh! exclamă Nancy mușcându-și buzele, apoi adăugă cu ciudă: Nu-mi pasă. Sper din tot sufletul că a auzit zgomotul!

După-masă, Nancy îl găsi în grădină pe bătrânul Tom, care de ani de zile plivea buruienile și netezea aleile la conac.

– Moș Tom, începu Nancy, aruncând o privire în spate ca să fie sigură că n-o vede nimeni, știai că vine o fetiță să locuiască cu miss Polly?

– Pleacă de-aici cu glumele tale! n-o crezu Tom. Mai rămâne să-mi zici că soarele o să apună mâine la Răsărit.

– E adevărat. Mi-a spus chiar stăpâna, continuă Nancy. E nepoata ei și are unsprezece ani.

Bătrânul rămase cu gura căscată.

– Stai așa! Se poate să fie..., murmură el și o lumină blândă i se aprinse în ochii obosiți. Nu se poate, dar ea trebuie să fie... fetița lui miss Jennie! E singura care s-a măritat. Nancy, trebuie să fie fetița lui miss Jennie. Slavă Domnului că am apucat s-o văd și pe asta!

– Cine-i miss Jennie?

– Era un înger coborât din ceruri, spuse bătrânul. Dar pentru stăpân și stăpână era fiica cea mare. Avea douăzeci de ani când s-a măritat și a plecat de aici, cu mulți ani în urmă. Am auzit că i-au murit toți copilașii, în afară de ultima fetiță, probabil ea vine aici.

– Și-o să doarmă la mansardă, să-i fie rușine lui miss Polly! bombăni Nancy, aruncând priviri piezișe spre casa din spate.

Moș Tom se încruntă. Peste o clipă, un zâmbet ciudat îi înflori pe buze:

– Mă întreb ce-o să facă miss Polly cu un copil în casă, spuse el.

LIBRIS We know books

– Asta-i bună! Eu mă întreb ce-o să facă un copil cu miss Polly în casă! replică Nancy.

Bătrânul râse.

– Mi se pare că n-o prea ai la inimă pe miss Polly.

– Parcă o are cineva! zise Nancy cu năduf.

Bătrânul Tom zâmbi ciudat și se apucă din nou de lucru.

– Probabil, nu știi nimic despre povestea de dragoste a lui miss Polly, șopti el.

– Poveste de dragoste? Nu știu nimic și cred că nimeni n-a auzit de așa ceva.

– Ba da, multă lume știe, spuse Tom. Bărbatul locuiește și acum tot aici, în oraș.

– Cine e?

– Nu-i treaba mea să vorbesc despre asta. Bătrânul se îndreptă. În ochii lui albaștri spălăciți, care priveau spre casă, se putea citi mândria cinstită a servitorului credincios care a slujit familia timp de mulți ani.

– Dar pare imposibil! Miss Polly să aibă un logodnic? o ținea pe-a ei Nancy.

Moș Tom clătină din cap.

– Tu n-o cunoști pe miss Polly așa cum o cunosc eu, spuse el. Pe vremuri era foarte frumoasă, și ar fi și acum dacă ar vrea.

– Miss Polly? Frumoasă?

– Da. Dacă și-ar desface părul, așa cum îl purta pe vremuri, și s-ar îmbrăca în rochii albe de dantelă, ai vedea cât e de frumoasă! Miss Polly nu e bătrână, Nancy.

– Chiar așa? Atunci seamănă foarte bine cu o bătrână, pufni Nancy.

– Da, știu. Totul a început atunci când au apărut neînțelegerile cu logodnicul, spuse Tom. Și de atunci parcă n-a mâncat decât pelin și scaieți, atât e de amară și de țepoasă.

– Așa e, aprobă Nancy cu indignare. Nu-i poți intra în voie orice-ai face! N-aș rămâne aici pentru nimic în lume dacă n-aș avea nevoie de bani pentru cei de-acasă. Dar într-o bună zi n-o să mai suport și-o să-i spun totul în față, și atunci, se înțelege, va trebui să plec.

Moș Tom clătină din cap.

– Te înțeleg. Și eu am simțit așa. E firesc, dar nu e bine, ascultă-mă pe mine. Apoi se aplecă și-și continuă treaba.

– Nancy! se auzi o voce ascuțită.

– Imediat, doamnă, murmură Nancy și o luă grăbită spre casă.